

Spøgelsesbilist

Charlotte Weitze

¹ Ejendomsmæglere er sjove, også i krisetider. Der er julefrokost på en restaurant med udsigt over Storebælt. Bordene er pyntet med langstilkede roser, og nogle forærer dem til deres borddame. Bo sidder ved siden af Lina. I det ene øre har hun en lille plasticsnegl. Lina har skævet til hans, men hun har aldrig kommenteret dem, når de mødes ved kaffemaskinen på kontoret. Over ⁵ flæskestegen beder hun smilende Bo om at fortælle noget om sig selv. Hvor er han vokset op, hvilket slags hus boede han i, og hvad lavede hans forældre?

– Jo, siger Bo.

Det er mange spørgsmål, men heldigvis bliver de afbrudt af, at der skal være en konkurrence. De ansatte skal dele sig i to hold og skiftes til at holde de mest gakkede salgstaler for huse, ¹⁰ der synes umulige at sælge. En villa, hvor der har boet en kvinde med fyrré katte i fyrré år. En babylilla bungalow med sortglaserede tegl. Et hus, der ligger på en rest jord mellem motorvej E20 og jernbanestrækningen mod Fyn. Der boede et døvt ægtepar engang, kommunen købte huset som dødsbo og ejede det i en lang årrække med henblik på udvidelse af motorvejen. Nu vil de sælge det som byggegrund.

¹⁵ Bo stivner. Hans kollegaer hujer og klapper.

– Jeg vil gerne være på hold med dig, siger Lina, – du er så dygtig. Når jeg selv skal købe noget større en dag, siger hun og trækker vejret ind, – så skal du hjælpe mig!

Det sidste råber hun ind i hans øre.

Bo rømmer sig, skruer ned for høreapparaterne og nøjes nu med at se på hendes røde mund, ²⁰ der bevæger sig i ord og sætninger. Hun har et kønt ansigt, hun har nogle dejlige øjne. Lina lader en varm hånd glide ned over hans lår.

– Jeg tager lige en smøg, siger han og rejser sig. Lina klapper på stolen, som om hun virkelig gerne vil have, at han kommer tilbage.

Bo går hurtigt ud til bilen og kører væk fra festen. Han har drukket alt for meget til at køre, ²⁵ men gør det alligevel. Der er ellers bestilt værelser til alle medarbejdere, så ingen har en undskyldning for at holde sig ædru eller tage tidligt hjem.

Skulle han virkelig være med til den quiz, skulle han virkelig svare på Linas spørgsmål? Han vil gerne være tavs, *den tavse*, bortset fra når der skal sælges huse. Nye medarbejdere, der aldrig rigtigt har lagt mærke til ham, får et chok, når Bo begynder at rulle sig ud foran en kunde. Det ³⁰ er i hvert fald noget, han kan. Det er et andet spor, det er, hver eneste gang, en pludselig og klar fornemmelse af, hvilke kunder der passer til hvilke huse. Det kan være en lille detalje på huset, der gør forskellen, en lille detalje, der passer til de mennesker, som sidder over for ham. Det er svært at forklare.

Sommetider får kunderne også et chok, når de opdager, hvem de virkelig er. Så giver han ³⁵ dem lidt betænkningstid, men de kommer altid tilbage og takker hjerteligt. Aldrig er der nogen som Bo, der har læst deres inderste drømme så præcist. Når de er gået igen, lykkelige, og med skødet i hånden, ser kollegaerne smilende på Bo. Så sætter han sig ved sin computer og er lige så tavs som før. Om lidt kommer der en kunde til, tænker han, bare vent, så skal jeg vise dem!

Bo følger omhyggeligt landevejens hvide striber. At køre om natten er en slags tiltro til, at ⁴⁰ vejarbejderne har malet det hele korrekt. Det begynder at sne, han tænder for viskerne, som må arbejde mere og mere. Bo drejer af mod motorvejen, bøvser og kan smage øl og flæskesteg.

Noget blinker længere fremme, et øjeblik er han nervøs for, at det er en politirazzia, men det er bare vejarbejde og omkørsel, og nu viser rampen og motorvejen sig endelig.

Bo trykker speederen i bund og læner sig tilbage i overhalingsbanen. En bil kommer plud-

45 seligt kørende imod ham og lyser med sine store øjne. Han bremses en smule og skifter til den inderste bane. Chaufføren blinker.

Bo skruer op for sine høreapparater. Gps'en råber. »Vend om, vend om«. Hvad skal det nu betyde? Sveden springer frem under armene. Vejen er mørk, han sætter det lange lys på. Det er lige her omkring, at huset ved motorvejen ligger, hvis han altså *er* kørt ned på E20? Han ved
50 ikke helt, hvad han vil. *Jeg vil hjem og sove, og jeg vil se det hus.*

En af grundene til hans succes som ejendomsmægler er også, at han er omhyggelig. Han bruger faktisk meget tid på at opleve og undersøge de huse, der skal sælges. Kattehuset og det babylilla med glaseret tegl, de to første, som var med i quizen, er lette nok. Han kan se de helt rigtige købere for sig, selvom det er et stykke tid siden, at de er blevet tilføjet til kartoteket. Men
55 det er noget andet med motorvejshuset. Og det ender jo med, at han også får tildelt den sag, fordi der alligevel ikke er andre end ham i firmaet, der er i stand til at kunne få det solgt.

Ja, noget i Bo vil altid gerne vinde. Også nu, selvom det her er mere kompliceret end som så. Lina fatter helt sikkert ikke, hvor han er blevet af. Hun tænker måske, at han slet ikke vil noget med hende, at han bare er sådan én, der brænder folk af. Men måske kan han nå den sidste del
60 af quizen, tage det sidste point og se hendes smil. Hvis ikke, så er hun nok tabt.

Der kommer to biler imod ham. Bilen til højre er et stykke væk, den i venstre side, i overhalingsbanen hvor han kører, er tæt på. Bo viger ind i højrebanen, hvor han bremses langt og hvinende tæt op ad autoværnet. *Spøgelsesbilister*, bander han. Men flere biler drøner forbi med vippende lygter og hornet i bund.

65 Det er Bo, der er spøgelsesbilist.

Han tænder katastrofeblinket og knuger hænderne om rattet. Hvordan skal han få bilen vendt? Der bliver ved med at være tæt trafik, og om lidt er der sikkert en, der ringer til politiet. Hvis politiet kommer, skal han blæse i alkometeret, og uden kørekort kan han ikke længere være ejendomsmægler.

70 Lige fremme er der et ophold i autoværnet. Bo stiger ud, der er ikke andet for. Han skubber bilen derhen og ind mellem træerne. Han slukker katastrofeblinket, så man ikke umiddelbart kan se bilen fra vejen. Hvad nu? Skal han sidde her og vente til de tidlige morgentimer, hvor der næsten ikke er nogen trafik. Sidde her, indtil det er muligt at bakke op og lave en U-vending, uden at nogen opdager det? Hvor er det åndssvagt. Nu sidder der sikkert snart en anden på hans
75 plads ved siden af Lina.

Jorden ryster. Et tog drøner forbi bag træstammerne. En motorvej, en togbane og en lille skov midt imellem. Er han alligevel ved huset? Han har ofte set det fra motorvejen, og det er stadigvæk hvidt, ligesom dengang han var lille.

Inde mellem træerne er sneen blæst op i dynger. Der falder ikke længere noget fra himmelen, 80 skyerne er gledet væk, og stjernerne skinner. Han går indad, det gør han, og må skubbe grene til side for ikke at få dem i øjnene.

»*Skønne naturomgivelser, have med sjældne planter,*« tænker han, hvis altså roserne er her endnu. »*Et håndværkertilbud til dig, der vil sætte dit eget præg.*«

De pæne sko kan ikke holde sneens fugt ude, og isklumper kravler ned i sokkerne. Det tynde
85 skræddersyede jakkesæt er ikke varmt nok.

Bo er sådan set tilfreds med sit liv og den barndom, det blev. Han blev glad for de nye forældre, som han lærte at sige mor og far til. De er så oprigtigt stolte af hans karriere. Han er også tilfreds med høreapparaterne og det, at han faktisk er kommet til at færdes nogenlunde normalt blandt andre mennesker.

90 Nu er der et buskads med torne. Det er ikke let at komme igennem, men det kan være roserne. Han lyser med telefonen, men der er jo ingen blomster på denne årstid. Han tegnede dem som barn, roserne. Tydeligt røde blev de, og med alle folderne og de vifteformede grønne blade.

Han tegnede dem, når han savnede sine rigtige forældre. Bo var seks år, og i den første tid talte han kun med hænderne. Tegningerne fra dengang ligger stadig i kommodeskuffen hjemme hos hans nye forældre. Sommetider, når han har været hjemme til middag hos dem, er han lige oppe at kigge på roserne. Det sker, at han besøger planteskoler for at prøve at finde nogle magen til. Han er ikke flyttet i hus endnu, han har stadig en lejlighed, dog med altan. Måske kan roserne stå derude og vokse.

Hvor kom de også fra, roserne? Var de faldet af et tog som hybenfrø engang? Et tog, som måske var kørt hele vejen fra et land nede sydpå? Eller blev roserne, som de blev, fordi de stod og blev degenereret i forureningen fra toge og biler?

Bo kommer gennem tornekraattet, går mellem nogle graner og ser det så. Huset kan klassificeres som *Bedre Byggeskik*, men den hvide facade er afskallet. Stjernerne spejler sig i vinduerne, der knager og klirrer i rammerne, da endnu et tog passerer. Træerne svajer også i trykket fra toget, de suser og drysser sne. Der er en postkasse ved døren uden navne på.

Hans første forældre, det døve par, døde i en færdselsulykke. De var ved at lave noget havearbejde ude ved autoværnet en sommerdag. Hans mor og far beskar vækster og trak grene væk. En bil fra motorvejen kom på forkert kurs. Bo kunne høre noget og råbte. Far og mor kunne ikke høre hans advarsel, og de vendte sig derfor ikke om. Så tørnede bilen ind i hans forældre, og han selv, den lille dreng, løb forskrækket væk, og så dem aldrig igen.

Hos de nye forældre lærte han at høre og tale rigtigt, efter at han fik sine høreapparater. Men i den første tid, på børnehjemmet, skulle han have snakket som et vandfald på et sprog, ingen forstod. Han talte kun om dagen og i lys. Om natten, i mørke, tav han. Havde drengens forældre været udlændinge? Eller var han blevet opdraget som en vilddreng ligesom Mowgli eller Paw? Til sidst fandt man ud af, at han bare var tunghør. Sproget var et han selv havde fundet på, fordi hans forældre havde været helt døve og aldrig havde talt med munden. Bos mund havde bare ikke kunnet lade være med at snakke.

Der blev igen og igen spurgt til hans navn, og til sidst havde han gjort en bevægelse med hånden og formet noget med munden, der mindede om »Bo«.

Der gror buske op ad huset, som kan have ødelagt murværket endnu mere. Der må være mange K3-anmærkninger på det hus. Bo tager fat om det kolde metalhåndtag, åbner og råber et *hallo* ind i entréen. Hans fodtrin runger tørt mod parketgulvet, der lugter af fugt og svamp. Hvis stedet skal bebos igen, så skal gulvet brækkes op, og alt træværk udskiftes.

Bo lyser stuerne op med sin telefon. Der står enkelte møbler, og han genkender ikke nogen af dem. Der ligger visne blade langs væggene, måske er de fløjet gennem den knuste havedør, måske slæbt på plads af mus. Vinduerne er gammeldags med smukke mundblæste enkeltglas, så der skal laves nogle forsatsvinduer. Han ser op i det skjoldede stukloft. Taget er nok utæt. I hjørnerne er der gamle stikkontakter, ledningerne til lamperne er af stof. Telefonstikkene står tomme som runde munde. Der er et lavt sofabord uden værdi og en sofa, hvis læder stadig skiner. Han går ud i et køkken uden hårde hvidevarer og gennem gangen mellem køkken og entré. Her standser han ved trappen til første sal, den snor sig opad.

For enden af trappen er der et vindue med udsigt over hele grunden. En hvid ø, er det, med lange billygter på den ene side og et lysende tog på den anden. Stedet er faktisk ugeneret, fordi hverken bilisterne eller togpassagererne kan nå at kigge ind. Man behøver næsten ikke gardiner. Der er to døre på hver sin side af reposed. Huset kan måske beskrives som rummeligt.

Bo arvede pengene, som salget af huset til kommunen indbragte. Han fik råderet over beløbet som attenårig, men har ikke brugt det endnu. Nu står han og tager en dyb indånding, åbner for-

sigtigt den ene dør og ser ind på en bred seng, som er dækket af et skjoldet sengetæppe. Langs den ene væg er der et indbygget skab. Bo skynder sig at lukke døren og går hen til det næste
140 værelse. Det er, som om dørgrebet sidder langt nede, og det er så lillebitte i hans hånd. Bo åbner ind til sit gamle værelse, han tager et skridt frem, føler med hænderne, og er et øjeblik bange for, at der er en afgrund, at væggene og gulvet er faldet ned. Han snubler over noget, slår hovedet og begge høreapparater ryger på gulvet. Bo løfter ansigtet og holder sig for munden. Et rødt lys skinner gennem vinduet, det er roserne, som rækker deres arme ind i værelset. Der er gulvtæppe
145 på gulvet, ser han nu, der er hvide vægge, legetøj i hjørnerne og et tomt vandglas på bordet. Dynen bevæger sig, og hovedet af en lille dreng dukker op. Er det ham, der har tegnet roserne på væggen? På hånden har drengen en rift, den er brun og må have været der i nogle dage, for sårskorpen er ved at falde af. Under såret er der et ar, og Bo ved, at det er der endnu, og at det kun er synligt i kulde. Han nærmer sig drengen, der lægger farvekridtet fra sig på natbordet og
150 rækker en varm hånd ud mod hans.

Sådan blev Bo fundet, oppe på sit værelse, seks år gammel. Det var et par dage efter, at flugtbilisten var kørt fra forældrene.

Huset ryster. Er det et tog? Der er ingen lyd, kun denne rystelse. Drengen gør et tegn med hånden, som Bo ikke længere forstår. Drengen laver munden rund, som om han vil sige noget med
155 læberne. Bo bøjer sig for at finde høreapparaterne, han føler med hænderne og finder dem under sengen. Han stopper dem ind i ørerne og kigger op igen. Drengen er væk, synet er forsvundet. Bo går nogle skridt baglæns og får fat i dørhåndtaget. Han åbner og står igen ved vindeltrappen, hører trafikken suse som et hav eller som et øre stukket ind i en konkylie. Han cirkler ned i entréen og går ud ad hoveddøren. Et tog passerer.

160 Sneen er dyb og knirkende, og hans fodspor fører tilbage mod bilen. Bo kæmper sig vej gennem tornekraattet. Burde han ikke være ædru nu? Kan han finde rundt og køre tilbage?

Det har tyndet lidt ud i trafikken og med tilbageholdt åndedræt drejer Bo ud på E20, kører med trafikken og tilbage mod restauranten og julefrokosten ved Storebælt. Han skal nok klare det. Det skal ikke hedde sig. Hvis der stadig er plads på Linas quizhold, så skal han nok holde
165 en salgstale for det hus.

Der er roserne, der er fortiden, og Bo kender måske den helt rigtige køber, som vil overraske alle. Det er den lille detalje, som får én til at føle sig hjemme.